

ЕСЕНЕНЪ ВѢТЪРЪ

Низъ селото лютъ и гнѣвенъ бяга
Севернякътъ съ дрѣнова тояга.

Севернякътъ съ калнитѣ царвули,
де какво застигне бий и брули.

Свърна тамъ възъ бѣлитѣ тополи,
дето връхъ въ небето сж заболи:

стволи бие, златни листи рони —
златни листи отъ сребристи клони.

И ~~остаха~~ бѣлитѣ тополи —
и остаха бедничкитѣ голи.

Ей го последно пакъ забрули
сгушенитѣ задъ купата дюли.

И доде гнѣвътъ му се насити,
станаха на циганки, горкитѣ!

Свела се е като мжченица
тамъ срѣдъ двора старата черница.

А до нея клонестата круша
тихитѣ ѝ жалби мълкомъ слуша.

Слуша — и си праздно гнѣздо люлка,
като майка, като скръбна булка . . .

Лютъ и гнѣвенъ низъ селото бяга
Севернякътъ съ дългата тояга.